jõa me ennem vahale, kui arvata, mille ta olit juurva, kiu ütlinda jätä ma ju neja elõmä." Mis tõigut raeßel jälle tete? Jällegi lennas ta korgehe üles ja näge ütte olle ridajal teed pitte fõitvat. Tjirk lennas ka olle waadi otßa, mehe kälä taade, ninna kißk torßaxette vaad purmi eeßt õrä, kuna meer kõrinala weßi fõit, ja ollu tee pääl perõn leinetas. Tjirk lennas vattu rebaße maam, ninna kuts teda ka olä jooma. Rebane lät, ja laud mas olt tuur, ja tahtße fõigi weel fõä me foolatßes tjirgu pebenit peige ja ütel: „Ei, fõbrahene, enne ei jää ma vahule, kui otßi mulle, ueßt ma noorda saa!" Ehk tjirgut küll tjirgu fõä, nihetsi ta fõigi õrä ja ütel:, Ma ei saa omme tegi arvu, mis loom ja olet, nellel põna pidamiße kõißigi man ei ole. Mitu kõrd olet ja lubanu minno rahule jätta, ja fõigi ikr kinßat ja weel nu peige õrä fuurvä? Olgu pääle, veel üks kõrd taha ma fiine proovi, mis fõgune põna-meer ja olet. Loäne küllä!" Tjirk lennas een, rebäne tedan ikr fuure küla poole. Küla eeßt kottale, nõrehti tulta pääle laßk tjirk henda maha, ja näßk rebaßel fõal all ütu ja noarn vorta rõtta. Tjirk nakas kõige kurguga tämi: „Küla noaße, tooge varwa! Küla noaße, tooge varwa!" Seda kendfaaed kutsmiße kuulden kißk rebane kõigeß noaßt nõrehti tulba all, ninna er pane tähelegi, kui küla meke - ja noaße pinneya pääl tallinva, kon kori küla pinne kelmi rebaße ümbre pürenva, ninni nõtinvä, kon liha pinele palgas nahk küla mekile mütßir fai. — Mai Kõiv.

5. Aus ader.

Mongk kund põllameer ligi liina, itt faar talli tälle maam, ja ütel: „Toda ülämeer, laße ma prooni da fins attra!" Saar kund terwe vas üle põllu, temõr talomeeße, ja lät. Peraßt talli fuur fumm faßfu lünaß, ja nee kußfewa talomehe käeßt attra õrä osta, ja pesiva temä eep mehele kümme rublit. Ent meer ütel: „Kulla herä, ma ei või ot kümme rubla eeßt Teile omma tõi nüste õrä minnä. Päälegi, enne herä, mis Teie küll felle vana adra tükiga teede, et temäßt nii kellßt hinda pakute? „Jo kulla ülämeer, fee ader ei ole no kallis, kui kuningas temaja terwe vaa künd." Künd veel möißße meer, mis wäätas temä ranal adral olli: Lüna faßfa pesiva faar rubla mehele, — ent ta er mün pida minägi kümne eeßt kellegi õrä, enge hoit teda, kui kellßt varandußt, ja aemaßt ma letuße omile latßile alale, ker ka fede kallis peivä, ninna omile latßile kõjeva. —

Ameliik lugu küll, et paljudele ristüneniste neide vanembide ussi paju palje odawamb on, kui fee ader, minda natuus kuningas küni ent mida fõigi mitu põlwe kellis peivä. —

Leigo Bent.
(Kooga kihl.)

6. Waeße meke fulane.—

Mustelaiga elli üten ütßidun puustußen kats welle, üts olli põhjada ridar, toine peätu waene. Riddal welel olli õige hää-meel kui ta omma waeße welle üte ja toiße puudußi peraßt henda manu nägi tulevat, mida ta fõigi wälga reidu täut. — Ut waene veli fagedaste walußarte petetur fei — er lää ta enämb nunagi, ei ütengi hõdau tema pelvele. Ent waeße meke latße? Nälg funde neid ütte luden ridva lellu poole leiba õlõma. Laste alalõpmada pääle ajamine tüütus ridka meke wiimäte õrä, nii et post tahtmada mõne tükki leiba, nälätßile vele latßile, kui pinele kätte wißes. — Üts kõrd kui kißi lell pool kogemada üte fuuremba leevä otßadeße, nälätßile latßile ette olli wißanu — joofiwa nee fuure röõmuga omma koda, peiva pääle nii palju, kui kõtukeiße mahta, ninna panniwa üle jäänu leewa tükki laudu pääle, tõißes kõrrar. Ent wana kuri, ker waeße rasa meeße kinßata, ninna tema latßeeßi nälütas tahtße, — fee talli ako tallaß kaßi kombel ja näol vällä, läts laudu pääle, ninna waeße fee ülejäänu rõõrandußße, leewa palakeße laudult õrä, ninna läts kõigega noorden põrgoke, oma wana perremeke manu kütlema, kuis käte ja põrgulinnuk ta oma tükki läbi on temmi. Ent fiin er kõta wana põrga-waeße oma tõnu fulaße tede mille, enge ütel: „Wadameeße kinßata on minno näßk ja meelakõa, feßt et ta mulle ja mu fulaßile waata fõdip, — ent latßile nii fuurt ütlekohut tete, — fee on enamb kui lüg. Trahwis piet ja piß maapääle minemä, waeßele mehele fulaßer lõõma, teda riidlar tegema."

Ütel päiwal, kui waenemeer mõtßan puid rogoman olli — talli üts musta wereline, pika katendiga meer tälle manu ja pakk henda fulaßer. Ent waene meer er taha feßt kuuldaki, enge ütel: „Ei, kulla ülämeer, mull ei ole hendälgi mida fiiwä, mis ma fin wel fulaßile anna?" Vaene mees ond fõigi wiimäte fulaße pääle ajamißßa perrä, ninna naa lätßiwa katelleße koda, kon naine ja latße meke näeßt ikken leiba nõußewa. „Ker kuulet nüüd," ütel perremeer fulaßele, „naa nuijaße filma-kõiwa pääßt õrä." Sulane ütel: „Perremeer õrä murehtagu midägi, pane kobene ette, ma lää werkile ja too kuroma jaku koda." Koponi immer pandes, ninna waata omma perembat takt mõißa pand perremeer